

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg har ikke beskyldt hr. Ivar Nørgaard for at have udnævnt udenrigsministeren, det ville være mig fjernt at nå til den konklusion.

Men det er hr. Ivar Nørgaard, der har foreslået dagsordenen, og derfor har hr. Ivar Nørgaard også et ansvar for, at vi står i en for mig at se også demokratisk uholdbar situation, nemlig at et af de partier, som hr. Ivar Nørgaard foreslår denne dagsorden sammen med, siger det diametralt modsatte af det, hr. Ivar Nørgaard siger, når det drejer sig om forsvarssamarbejde i EF. Det er svært at forstå, hvorfor en sådan dagsorden bliver foreslået, hvis det ikke blot handler om, at man ingenting vil have drøftet for alvor i dag.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Hr. Ivar Nørgaard for en kort bemærkning. Det bliver den sidste korte bemærkning, før vi går tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det er ikke usædvanligt, at vi her i Folketinget vedtager dagsordener for at binde en regering til at følge det, der er flertal for i en dagsorden. Det er det, der sker her, og jeg går ud fra, at regeringen føler sig bundet af teksten i memorandummet.

Annette Just (FP):

Forespørgslen lyder: »Hvilke konsekvenser for EF's unionsplaner mener regeringen det er nødvendigt at tage på baggrund af udviklingen i Europa i de seneste måneder?« Det har udenrigsministeren på fortrinlig vis prøvet på at gå rundt om.

Når jeg begynder på denne måde, er det, fordi jeg synes, at debatten er ved at komme ind i noget mere indenrigspolitisk.

Men et frit Europa, et EF i et frit Europa, er for Fremskridtspartiet at forstå et samhandelsområde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, som vi to gange har sagt ja til.

Det er med glæde, at vi har set udviklingen i de seneste måneder. Her tænker jeg i særdeleshed på udviklingen med, at EFTA-landene nu er kommet så langt i forhandlingerne med EF-landene, at de har kunnet sige, at nu er vi ved

at nå en løsning på de problemer, som der har været tidligere.

Det er også med glæde, at vi har kunnet se, at flere EFTA-lande rent faktisk har søgt om optagelse i EF, og at andre EFTA-lande siger, at de kommer med ansøgningen snart. Her tænker jeg i særdeleshed på Schweiz. Jeg ved godt, at alle gerne vil tale om Sverige og Østrig, men få taler om Schweiz. Jeg ved ikke, hvorfor det danske Folketing har en sådan berøringsangst ved et land, der virkelig i bund og grund har forstået, hvad markedsøkonomi er, og som ikke har villet føre den planøkonomi, som vi alle sammen vel prøver at bekæmpe.

Det er også glædeligt at konstatere, at de østeuropæiske lande nu har forstået budskabet, at vil man noget med den frie markedsøkonomi, så er man nødt til at gøre det i samarbejde med de frie europæiske stater, som er repræsenteret ved EF.

EF skal være den stærke dynamo, der sikrer det frie Europa fremover. Men EF skal ikke gå så meget i dybden og så meget i detaljer, at vi ender som det planøkonomiske miskmask, som socialisterne fik ødelagt hele Østeuropa med igennem tiderne, og EF skal passe på, hvad det er, de gør.

Nu er det helt naturligt, at det er unionsforhandlingerne, den politiske union og den økonomisk-monetære union, vi diskuterer her. Mange ting er blevet sagt, og få ting er reelt blevet ment med det, der er blevet sagt. Den væsentligste grund til, at vi ikke vil stemme for regeringens og Socialdemokratiets forslag om motiveret dagsorden, er blandt andet, at ved at sige ja til alt – vi har nu fundet ud, at det er ikke alt, hvad der står i memorandummet, man derved siger ja til, men det er et fortolknings spørgsmål – siger man også ja til den formindskelse af ordet subsidiaritet, som der også ligger i det danske memorandum.

Lad mig blot nævne nogle ting, som vi i Fremskridtspartiet mener er ganske forfejlet at man har med i det memorandum. Det er de sociale rettigheder, det er den fælles bistand, det er de kulturelle formål, hvor man absolut skal have en EF-kulturpolitik, det er støtte til erhvervsområder, og det er sociale bestemmelser for arbejdsmarkedet, hvor vi mener, at overenskomster må være det eneste fornuftige og markedspolitiske reelle, man kan komme frem med.